

אל "התנור" ולהמשיך אחר-כך לאורך הנחל מעברו המזרחי עד הגשר בקצתו הדורומי של עמק עיון. באותו ימים היה הוaudi צולו תלול מאד ובמיוחד הקטע של "התנור" שהיה כמעט כמו קיר וההליכה בו הייתה קשה אלא שאנו חתנו רגלו לשbillim הצרים והחלקלקים והיינו יורדים ועולים בהם בריצה כעיזים המקפצות במדרוני הרים. גם שביל הגישה אל המפל היה צר מאד והיה קשה ואפילו מפחיד לעبور בו. לנו, כל זה לא הפריע והיינו באים פעמיים אין ספור לאותם מקומות. את רוב זמננו הפנו בילינו בטווילים. ואפילו בחורף בימות הגשמיים, היינו מוצאים לנו שעת בין ערביים, ובין גשם לגשם "מודדים" את הרחוב הלוך ושוב במרק' ובמהירות כאילו חוויבנו לעשות זאת כך וכך פעמיים ועליינו להספיק וייה מה.

לפעמים, מרבו הגשמיים, היה העמק (מרג'-עיון) מוצף מים ונראה צולו כאגם אחד גדול. להקות ברוזיז'בר היו באוט ביעף מאגם החולה, נוחותות "באגם המרג'" ושותות בו להנתן ולהנתנו. שעות ארוכות בילינו אז ליד האגם ואחר-כך פונים לעבר ה"בלוע". היה זה עין לוע בתחתית מדרכונה הצפוני-מערבי של המושבה, והוא "בלוע" את המים שנקו במרג' ולפי המסופר מוליכם בתעלת, ואם תרצו קיראו לה מנהרה, מתחת ההר עד "הרוחינה" שהוא מעיין הנובע אישם בחצי הדרך בין מטולה לכפר-גלעדי. אמרתי "לפי המסופר", משומ שעדין לא הוכח שאמנים כך הוא הדבר. גם קטטות היו פורצות לפעמים בין הילדים שהיו מס-תימות בא"יחולי" קללה שגרתית בזו הלשון: "הלווי תמות ותקבר כבר מhammad עוזידה" (נראה מהמושבה על רכס מצפון לנבי-יושע).